

Posudek vedoucího bakalářské práce
Hudební a pěvecké spolky v Plzni v letech 1848–1914
Petra Heflerová

Spolkový život v českých městech a obcích patří již tradičně k oblíbeným tématům bakalářských a diplomových prací. Petra Heflerová si za své téma vybrala spolky hudební v západočeské metropoli v době vlády císaře Františka Josefa I. V odborné, nebo i populárně naučné monografii nebyly dosud překvapivě zpracovány, takže se jedná v podání autorky o počin takřka průkopnický, kdy nemůže vystačit jen s literaturou, ale opřít se i o prameny. Ty se jí dokonce staly u nejedné části zdrojem primárním.

Svůj záměr a postup P. Heflerová vysvětluje v úvodu, kde shrnuje látku, o níž chce pojednat a nastiňuje (ne-)zpracování tématu, ačkoli již svého času A. Špelda vydal několik zajímavých publikací. Následuje obecný přehled spolkového života v Čechách v letech 1848–1914, který je kompilací kvalitní recentní literatury (Efmertová, Vošahlíková, Pokorný...), od něž se přesouvá k nástinu plzeňského spolkového života ve stejném časovém úseku. Třetí kapitola je rovněž zatím jen kompilativní a pojednává o tradici sborového zpěvu v Čechách sledované éry, přičemž hlavní oporou je autorce kniha E. Valového o sborovém zpěvu u nás. Od pojednání o Hlaholu plzeňském (počínaje rokem 1862, což je logické, jelikož za Bachova neoabsolutismu bylo fungování spolků velmi podlomeno) se P. Heflerová rovnocenně opírá o primární zdroje z Archivu města Plzně, kde měla k dispozici mj. dochované pamětní knihy. „Hlaholskou“ kapitolu autorka rozdělila na pět časových úseků, zhruba stejných, desetiletých. V nich takřka kronikářským způsobem (chronologicky a bohužel málo záživně) popisuje dění ve spolku v daných letech. Další kapitola je o pěveckém spolku Smetana, který měl pařížské kořeny a fungoval především před první světovou válkou. V roce 1873 založili členové Dělnické besedy v Plzni svůj pěvecký odbor, k němuž autorka zkomponovala dva spisy J. Hanzlíčka. O devět let později vznikl Filharmonický spolek plzeňský, jehož iniciátorem byl skladatel Hynek Palla – po jeho smrti v roce 1896 sdružení ostatně zaniklo. Poslední kapitola je již jen zmínkou o dvou spolecích podporujících v Plzni komorní hudbu, konkrétně o Hudebním odboru Osvětového svazu a o Komitétu pro propagaci komorní hudby. V závěru autorka své poznatky stručně shrnula.

Anglické shrnutí je krátké, nechybějí ale klíčová slova, výčet pramenů je úctyhodný (ovšem zdaleka ne všechny jsou v práci citovány a byly využity), seznam literatury adekvátní. Pochvalu zaslouží barevná příloha. P. Heflerová vytvořila jistě zajímavou práci, když prokázala, že umí pracovat jak s literaturou, tak s archivními prameny. Ovšem, její velmi slabou stránkou je jazyková úroveň – kromě stylistiky s nepříliš záživným kronikářským stylem jde především o gramatiku, viz jen do očí bijící hrubky na s. 41: sbory...dosáhli (sic!); spolky spolupracovali (sic!). A bohužel, ani po grafické stránce nelze nemít výhrady, což se týká zvláště nezarovnání textu do bloku.

S ohledem na uvedené záležitosti hodnotím práci jen jako **dobrou** a doporučuji ji k obhajobě.

V Plzni 12. srpna 2016

J. Kilián
